

Ministerie van Financiën
Korte Voorhout 7
Postbus 20201
2500 EE DEN HAAG

Betreft : reactie op internetconsultatie
Uw referentie : Wijziging Vrijstellingsregeling Wft uitstel van betaling
Onze referentie : ---
Datum : 31 januari 2018

Geachte heer/mevrouw,

Op 21 december 2017 is het voorstel tot wijziging van de Vrijstellingsregeling Wft in verband met – kort gezegd – de vrijstelling van de vergunningplicht bij het verlenen van uitstel van betaling gepubliceerd. Via deze weg willen wij op de voorgestelde wijzigingen reageren.

Betalingsregelingen

De vraag of een betalingsregeling, althans het verlenen van uitstel van betaling, als het aanbieden van krediet kan worden aangemerkt en derhalve onder de vergunningplicht van de Wft valt, is tijdens de totstandkoming van de Wft uitvoerig aan de orde gekomen.¹ Dat een betalingsregeling een vorm van krediet is, lijkt echter wel vast te staan gelet op artikel 7:57 lid 1 sub c BW waarin uitstel van betaling uitdrukkelijk als een kredietovereenkomst wordt genoemd.² Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat inhoudelijk gezien geen verschil is beoogd tussen de begrippen in de BW en de Wft.³

Aangezien dit verstrekkende gevolgen voor de praktijk heeft, is eerder door de Minister toegezegd dat in de Vrijstellingsregeling Wft een vrijstelling zou worden opgenomen waarin bepaald zou worden dat betalingsregelingen in het normale handelsverkeer niet zouden leiden tot een vergunningplicht.⁴ Dit werd vanuit de praktijk toegejuicht. Het is fijn dat de aangekondigde en toegezegde vrijstelling voor betalingsregelingen nu eindelijk in beeld lijkt te zijn.

Artikel 3c Vrijstellingsregeling Wft (nieuw)

Uit het voorstel tot wijziging van de Vrijstellingsregeling Wft volgt dat de betreffende vrijstelling in een nieuw artikel 3c van de Vrijstellingsregeling Wft zal worden opgenomen. De vraag is echter of het voorgestelde artikel volledig aansluit bij de eerdere toezegging van de Minister, maar wellicht belangrijker nog ook bij de behoefte van de praktijk. Naar de letter van het voorgestelde artikel genomen, lijkt dat naar onze mening nog niet het geval te zijn.

¹ Kamerstukken II 2009/10, 32 339, C, D, en E.

² Zie voor een uitgebreide bespreking daarvan M.H.P. Claassen en J.L. Sniijders, 'Consumentenkrediet' in *Tijdschrift Financiering, Zekerheden en Insolventiepraktijk*, 2011, nr. 7, 197; en M.H.P. Claassen en J.L. Sniijders, 'Consumentenkrediet, anderhalf jaar later' in *Tijdschrift Financieel Recht*, 2012, nr. 12, p. 462.

³ Kamerstukken II 2010/11, 32 339, E, p. 6 en 7.

⁴ Kamerstukken II 2010/11, 32 339, nr. 3, p. 30.

Artikel 3c (nieuw) van de Vrijstellingsregeling Wft bepaalt namelijk dat personen⁵ die uitstel van betaling verlenen alleen van artikel 2:60 lid 1 Wft zijn vrijgesteld als voldaan wordt aan de volgende vereisten:

1. er wordt uitstel van betaling verleend voor een vordering tot betaling van een geldsom voortvloeiende uit een overeenkomst inzake krediet als bedoeld in artikel 1:20 Wft; en
2. uitsluitend (I) de wettelijke rente ex artikel 6:120 lid 1 BW en (II) de vergoeding voor kosten ter verkrijging van voldoening buiten rechte ex artikel 6:96 lid 2 sub c BW jo. artikel 2 Besluit vergoeding voor buitengerechtelijke incassokosten worden bij de consument in rekening gebracht.

De voorgestelde vrijstelling heeft daarmee een te beperkt toepassingsbereik. Het is immers slechts van toepassing als sprake is van uitstel van betaling van vorderingen die voortvloeien uit kredietovereenkomsten als bedoeld in artikel 1:20 Wft. Onduidelijk is ook waarom deze beperking is toegevoegd. In de toelichting wordt slechts opgemerkt dat het *“voor de hand [ligt] dat het verlenen van uitstel van betaling van vorderingen die voortvloeien uit kredietovereenkomsten als bedoeld in artikel 1:20 van de wet eveneens niet onder de Wft valt”*. Wij delen de mening van de Minister dat het voor de hand ligt om betalingsregelingen niet onder de vergunningplicht te laten vallen, maar om dat te koppelen aan kredietovereenkomsten als bedoeld in artikel 1:20 Wft is naar onze mening onterecht. Deze koppeling wordt helaas niet nader toegelicht door de Minister.

In het verlengde daarvan wordt in de toelichting wel opgemerkt dat *“wanneer in het normale handelsverkeer op enig moment een betalingsachterstand ontstaat, uitstel van betaling kan worden verleend wanneer de consument niet in staat is aan zijn betalingsverplichtingen te voldoen”*. Deze opmerking sluit aan bij de vrijstelling die eerder door de Minister is toegezegd, namelijk dat betalingsregelingen *in het normale handelsverkeer* niet zouden leiden tot vergunningsplicht. Het koppelen van de vrijstelling aan (vorderingen voortvloeiende uit) overeenkomsten als bedoeld in artikel 1:20 Wft sluit daar echter niet bij aan en is ook niet logisch. Het normale handelsverkeer omvat immers meer dan overeenkomsten als bedoeld in artikel 1:20 Wft. Denk bijvoorbeeld aan uitstel van betaling van meer dan drie maanden wat wij als advocatenkantoor met cliënten met een betalingsachterstand overeen zouden komen. Ook een dergelijke betalingsregeling dient onder de vrijstelling te vallen.

De vrijstelling zou dus beter bij de toezegging van de Minister en de praktijk aansluiten als deze niet beperkt zou zijn tot (vorderingen voortvloeiende uit) kredietovereenkomsten als bedoeld in artikel 1:20 Wft. Naar onze mening dient de vrijstelling te gelden voor personen die uitstel van betaling verlenen voor een vordering tot betaling van een geldsom, mits uitsluitend (I) de wettelijke rente ex artikel 6:120 lid 1 BW en (II) de vergoeding voor kosten ter verkrijging van voldoening buiten rechte ex artikel 6:96 lid 2 sub c BW jo. artikel 2 Besluit vergoeding voor buitengerechtelijke incassokosten bij de consument in rekening worden gebracht. Daarbij merken wij op dat het naar onze mening zou moeten gaan om de wettelijke rente én de buitengerechtelijke kosten (niet om de wettelijke rente óf de buitengerechtelijke kosten). Dit dient in zowel artikel 3c van de Vrijstellingsregeling Wft als de toelichting verduidelijkt te worden.

⁵ Waaronder ingevolge artikel 1:1 Wft zowel natuurlijke personen als rechtspersonen begrepen zijn.

Tot slot merken wij in dit kader op dat men er wel op bedacht dient te zijn dat de voorgestelde vrijstelling slechts ziet op de toepasselijkheid van de Wft. De regels uit het BW blijven onverkort van toepassing. Dat kan er toe leiden dat men op grond van de Vrijstellingsregeling Wft niet vergunningplicht is, terwijl men op grond van de BW nog wel aan diverse regels is gebonden. In de praktijk kan dit tot onwenselijke resultaten leiden. Het verdient naar onze mening dan ook de voorkeur om de vrijstelling ook te betrekken op de regels die uit het BW voortvloeien.

Artikel 6 Vrijstellingsregeling Wft (gewijzigd)

Uit het voorstel tot wijziging van de Vrijstellingsregeling Wft volgt dat artikel 6 van de Vrijstellingsregeling Wft zodanig gewijzigd zal worden, dat bemiddelaars die bemiddelen in "vrijgestelde betalingsregeling/krediet" als bedoeld in artikel 3c (nieuw) Vrijstellingsregeling Wft ook vrijgesteld zijn van de vergunningplicht op bemiddelen. Dit lijkt ons juist. Art. 6 (gewijzigd) Vrijstellingsregeling Wft zal daartoe in lijn moeten worden gebracht met art. 3c (nieuw) Vrijstellingsregeling Wft, zoals hierboven besproken.

Met vriendelijke groet,
FIZ advocaten

M.H.P. Claassen
J.L. Sniijders